

S návrhem na odklad účinnosti zákona o zdanění církevních restitucí na rok 2021 nesouhlasíme!

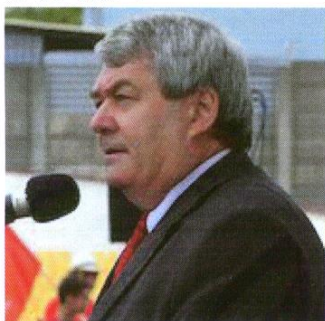
"Sněmovní rozpočtový výbor dnes doporučil sněmovně schválit náš návrh na zdanění peněžitých náhrad církvím. Má se ale na návrh poslance Marka Bendy posunout o dva roky, na začátek roku 2021. Kvůli tomu, aby se k záměru mohl vyjádřit Ústavní soud. Kdybychom měli všechny zákonné normy podmiňovat tím, že se někdo obrátí na Ústavní soud, že budou účinné, až Ústavní soud rozhodne, asi bychom se dost načekali. Návrh na odklad jsme nepodpořili, s tím v žádném případě nesouhlasíme, protože v něm nevidíme logiku. A spíš jsme to brali, že to je návrh politický, to znamená oddálat co nejdále účinnost té novely zákona. Protože logiku má leden 2020. Jsem přesvědčena, že k nějakému posunu v tomto dojde i v poslaneckém klubu ANO," řekla po jednání Rozpočtového výboru sněmovny jeho předsedkyně **Miloslava Vostrá**.

Podpora zákona o zdanění náhrad církvím je pro KSČM politická priorita

"Zdanění náhrad církvím a náboženským společenstvem je velké téma už jen proto, že se dotýká nebývalé velkého přesunu majetku a peněz primárně římskokatolické církvi. Podpora odložení účinnosti zákona řeší tuto problematiku danění náhrad poslanci hnutí ANO a otevírá opět otázku nakolik to politické hnutí Andreje Babiše myslí vážně podpořit tento záměr. Pro KSČM jde o politickou prioritu, která alespoň z části narovná výrazně nadhodnocený dar církvím a náboženským společenstvem. Nelze spoléhat na to, že tolerance vlády je pouze jednostranná záležitost a lze ji i přehodnotit," řekl v tiskové zprávě **Stanislav Grospič**, místopředseda ÚV KSČM.

A co teď ?

Nejen naše vlast, ale znovu celá Evropa čelí, žel, další obří bezpečnostní hrozbě. Turecko se vrací na Balkán. Namísto vědeckých teorií různá náboženství včetně Islámu zapouští na našem kontinentě stále hlubší kořeny. Historie se vlastně opakuje, i když zatím vojska nestojí před branami Vídně Turecký prezident Recep Tayyip Erdogan se rozhodl, že z Turecka znovu vybuduje impérium podobné... Osmanské říši. Dokonce počítá s tím, že si částečně podrobí i Balkán. Ať si EU zvyká, vzkazují Turci, kteří se rozhodli, že v Kosovu a Albánii postaví mešity. Vzpomínáte, kolik za podpory USA a tzv. koalice ochotných bylo zničeno pravoslavných památek právě v Kosovu a Metochyi? Ano, více než 450. Bylo povražděno tisíce lidí v bývalé Jugoslávii a způsobeny škody ve stovkách milionů dolarů nebo EUR. Využívá to Ankara, která tak nad balkánskými zeměmi získává nejen náboženský, ale zejména jasný politický vliv. A turecký prezident Erdogan se tím rozhodně netají. Před dvěma lety dokonce označil Kosovo za "svou druhou zemi". Co dál? Jak na tuto hrozbu zareaguje vedení EU? A co budou dělat tzv. političtí vůdci současné Evropy? Asi jako obvykle nic. Udržet politickou a bezpečnostní stabilitu na Balkáně nikdy nebylo vůbec jednoduché. A dnes je to ještě složitější. V regionu vládne atmosféra etnické nenávisti a vsudypřítomného strachu. Pokud by se Turecku podařilo už nejen prostřednictvím náboženství proniknout na Balkán a ovládat jej, musíme počítat s tím, že společně s islámem přijde i terorismus a nepokoje, které v regionu můžou vyvolat i nejednen válečný konflikt. Evropa „v boji“ s islámem zatím prohrává. Ani migrační vlnu, o které se bavíme roky, nikdo nezastavil. Uprchlíci z islámských zemí, nebo spíše ti, kteří se za ně vydávají, se volně pohybují po Evropě a někteří z nich se ani netají tím, že sem přišli zabíjet a vraždit, a to jako podporovatelé či samotní stoupenci Islámského státu. Smutný začátek konce... Řítime se do záhuby a může za to tzv. "Evropská politická elita". Pro naši bezpečnost jsou byrokraté v EU líní cokoliv udělat a odpovědní politici papouškují americké zájmy, místo zájmů vlastních občanů. Budeme opravdu jen vyčkávat? [Vojtěch Filip](#)

Eurovolby se blíží. Co od nich očekávat?

Přála bych si, abychom vedli s ostatními kandidáty debatu o tom, jakou vizi EU máme. Ocenila bych, kdybychom českému voliči ukázali, co chceme, aby pro něj EU dělala a jak mu přesně pomohala. Je zapotřebí si uvědomit, že český volič má dojem, že je Brusel "daleko" a nezajímá se o něj. Bude tedy zapotřebí, toto přesvědčení na konkrétních příkladech zpochybnit a zároveň ukázat, jak by se v této oblasti mohla EU zlepšit. Je smutnou pravdou, že o EU se v českých médiích hovoří primárně v souvislosti s nejrůznějšími krizemi a problémy a pozitivita jsou velmi často upozadována. To bychom se měli snažit napravit.

EU v novém roce v prvé řadě čeká brexit, o kterém dnes nikdo vůbec neví, jak dopadne, ač jeho následky mohou být ekonomicky i politicky katastrofální. Kromě toho nás čekají volby do EP, o kterých se všeobecně předpokládá, že výrazně přepíše dosavadní politickou mapu europarlamentu. V závislosti na výsledku voleb se změní nejvyšší obsazení Evropské komise. Slyšení s navrhovaným předsedou i kandidáty nového parlamentu čeká na podzim roku 2019. S novým složením EP a Komise také čekám odbokování rozhovorů o reformě institucionálního uspořádání Unie a eurozóny.

Kateřina Konečná, europoslankyně, místopředsedkyně ÚV KSČM

21. ledna 1924 zemřel Vladimír Iljič LENIN

Vladimír Iljič Lenin (Uljanov) se narodil 22. dubna 1870 v Simbirsku na břehu řeky Volhy, kde prožil dětství a mladá léta. V rodině Uljanových bylo šest dětí – Alexandr, Anna, Vladimír, Marie, Dmitrij a Olga, která záhy zemřela. Ze všech dětí se staly revolucionářky. Vladimír se tak od mládí účastnil revolučního dění. Jeho nejstarší bratr Alexandr, student petrohradské univerzity, byl popraven za pokus o atentát na cara Alexandra III. Vladimír začal studovat na právnické fakultě v Kazani. V prosinci roku 1887 se zúčastnil revoluční akce studentů, pročež byl z univerzity vyloučen a uvězněn. Rozhodnutím úřadů byl vyhoštěn do osady Kokuškina, 40km od Kazaně. Byl neustále pod přísným tajným dohledem. Na podzim 1888 mu bylo

povoleno vrátit se do Kazaně – na univerzitu se ale nedostal. Také žádost o vydání cestovního pasu a o povolení studovat v zahraničí bylo zamítnuto. Na jaře 1890 bylo Leninovi povoleno externě složit zkoušky na právnické fakultě petrohradské univerzity. Hned poté začal pracovat v Samaře.

Po příchodu do Petrohradu v roce 1893 se stýkal s proletáři, kteří tvořili předvoj třídních bojů a brzy stal se dělnickým vůdcem. Na jedné schůzce marxistů se seznámil s **Naděždou Konstantinovou Krupskou**, učitelkou. Toto seznámení se stalo začátkem jejich společné cesty životem. V dubnu 1895 mu jeho soudruzi pomohli vycestovat do zahraničí, aby se seznámil s revolučním hnutím v Evropě a zvláště, aby se setkal se skupinou Osvobození práce.

Po návratu do Ruska Lenin s Martovem (ruský politik a žurnalista) založili **Svaz boje za osvobození dělnické třídy**, sdružující tehdejší petrohradské marxistické kroužky. Tato skupina podporovala stávky a odborářskou činnost, rozšiřovala marxistickou literaturu. Již 8. prosince 1895 byl Lenin zatčen a odsouzen k 15 měsícům vězení. Po vypršení trestu vězení, přidalo samooděravá další tři roky, za pokračující psaní a organizační činnost za pobytu ve vězení. Lenin byl poslán do **vyhnanství do vesnice Šušenského na Sibiři**. Brzo byla pro svoji revoluční činnost do vyhnanství poslána i Krupská, tam pak společně pracovali na organizování strany.

Po uplynutí vyhnanství emigroval Lenin do Mnichova, kam ho brzy následovala jeho žena. Cílem bylo obnovit **Ruskou sociálně demokratickou dělnickou stranu**, která byla po policejní persekuci po 1. kongresu strany v roce 1898 rozehnaná.

V létě roku **1900 odjel Lenin do Švýcarska**. Začala jeho první nucená emigrace. V Ženevě jednal se členy skupiny Osvobození práce o vydávání **všeruského dělnického listu**, který se měl stát kolektivním propagátorem a připravit založení strany. Časopis dostal symbolický název **Jiskra**. Lenin byl zakladatelem, hlavním organizátorem, faktickým vedoucím redaktorem. Jiskra byla tajně dopravována do Ruska a ilegálně rozšiřována. Popularita mezi dělníky rychle rostla.

Rusko spělo k **demokratické lidové revoluci. Začala 9.ledna 1905** krvavými událostmi v Petrohradě. V tento den carská vláda utopila v krvi pokojnou demonstraci dělníků. Tato událost otřásla celou zemí a znamenala začátek revoluční bouře. Prosinčové ozbrojené povstání však utrpělo porážku. Revoluce začala ustupovat, ale i na ústupu pokračovala v boji.

Lenin v prosinci **roku 1907 odjel do Stockholmu** a po příjezdu Naděždy Krupské odjel spolu do Ženevy. Začala **druhá emigrace, která trvala téměř deset let**. První rok žili ve Švýcarsku a koncem roku 1908 se přestěhovali do Paříže.

V **lednu roku 1912 se konala v Praze v Lidovém domě, pod Leninovým vedením, VI. (Pražská) všeruská konference SDDSR**, která se vedle bolševiků zúčastnili tzv. menševiči-stranici, kteří byli pro zachování marxistické strany v Rusku. Konference určila úkoly strany pro období nového vzestupu revoluce a zvolila nový ústřední výbor. **Pražská konference sehrála velkou úlohu v upevnění proletářské strany jako vedoucí síly dělnického hnutí v Rusku.**

V **únoru roku 1917 došlo v Rusku k buržoazně demokratické revoluci**, která svrhla carské samoderžaví a byla úvodem k **Velké říjnové socialistické revoluci**.

Dne 16.dubna 1917 se **Lenin vrátil z emigrace do Ruska**. V září 1917 vylučil úkol **prakticky připravit ozbrojené povstání**. Události se vyvíjely závratnou rychlostí. **7.listopadu (25.října) 1917** uveřejnil vojenský revoluční výbor Leninovo svolání

Občanům Ruska! Stálo se v něm: Státní moc přešla do rukou orgánu petrohradského sovětu dělníkůvých a vojenských zástupců. **A jenom tato revoluce může vyřešit neaktuálnější problém té doby – dát lidem mír.**

Poté co vedl Říjnovou revoluci, působil Lenin jako první předseda Rady lidových komisařů RSFSR. 30. srpna 1918 byl **při atentátu těžce zraněn**. V roce 1919 založil Lenin **Komunistickou internacionálu**. Za jeden z nejdůležitějších rysů proletářské strany nového typu, za nezbytnou podmínku jejího rozvoje a úspěšného plnění jejího poslání, pokládal Lenin nejužší spojení komunistů s celou dělnickou třídou, se všemi pracujícími. **Lenin zdůrazňoval, že komunistická strana musí být komunistickou nejen podle názvu, ale i svou praxí**. Proto je důležité jak její složení, tak i to, „**kdo ji vede, jak si počíná a iak je její politická taktika**“

V roce **1921 zavedl NEP**. Během roku 1922 prodělal Lenin řadu záchvatů, které mu zabránily aktivně pracovat ve vládě. V posledním roce svého života – r. 1923, napsal Lenin svoji poslední práci, ve které **nacrtil program boje proti byrokratizaci komunistické strany a sovětského státu.**

Zemřel 21. ledna 1924. Rakev byla uložena do mauzolea u kremelské zdi. Red.

Chceme-li zničit národ, musíme nejprve zničit jeho morálku, a padne nám do klína jako zralé ovoce.

VIL

Vleklá válka ve Vietnamu decimovala nejen tu zemi, přinášela také smrt tisícům Američanů. Obrovské protesty v USA nakonec vedly k mírovým jednáním, uzavřeným

27.1.1975 v Paříži. Připomeňme – na Vietnam bylo svrženo 2x víc bomb než ve 2.světové válce, napalm, stal se masakr v My-lai i jinde. Proti necelých 60.000 padlých amerických vojáků ztratil Vietnam skoro milion vojáků a civilistů. Přesto Vietnam válku vyhrál – ovládl i jižní část země. Zemi spravoval podle svých vlastních pravidel. Mluvíme o prvé porážce Ameriky v historii.

Za největší hrdinový odpor v historii lidstva byla považována obrana Thermopyl proti Peršanům. Staligrad však ve všech ohledech antickou událost předčil. Nejen rozsahem, ale svým významem. Heslo „za Volhou není země“ se stalo skutečností.

Bitva o Kavkaz a ropu začala už 23.8.1942 frontálním útokem vojsk a leteckým zničením města. Protiletadlové kanony obsluhovaly převážně ruské ženy - střelily do posledního náboje a poslední padlé. Sebeobětování hodné obdivu kromě vojáků prokázali i civilisté, kteří vyráběli v nemožných podmínkách zbraně pro bojující. Přesto nacisté dobyli 90% území města, obráncům zůstal jen pás 200m

široký u samotné Volhy. To vše umožnilo sovětskému velení vycvičit a všestranně připravit čerstvé zálohy, které přešly na křídlech do ofenzivy. Dne 19.11. 1942 se obě křídla setkala u Kalače a v obrovském kotli uzavřela na 300.000 mužů. Hitler povýšil von Pauluse na polního maršála, nařídil držet pozice. Letecké zásobování samozřejmě selhalo, mráz, hlad a ruské útoky decimovaly obklíčené. Dne 31.1.1943 Paulus kapituloval. Bylo to nejen symbolické vítězství, hlavně úplný obrát, Němci pak ustupovali až do Berlína. Cena byla strašná – v jediné bitvě zahynulo, či bylo zraněno na 2 miliony lidí. Dodnes žalují nelidský nacistický systém. A varují – nebo jsme nepoučitelni?

Pavel Hruban

Záchranář a bývalý poslanec Mackovík: Pravice plká o rozchazování peněz, přitom je rozházela sama za předražené padáky a lehké topné oleje. A na pacienty sbíráme víčka.

„Pravicová demagogie navodila situaci, že se v ČR mohou někteří pacienti léčit, jen když se vysbírá dostatek víček od PET láhví. Stát, který nedokáže garantovat dětem ve školách obědy a pomůcky zdarma, stát, který okrádá důchodce – to je stát v rukou mafie. Pravice raději rozhájí veřejné peníze za předražené nákupy padáků, letadel, obrněných transportérů a pak ještě přidrzle říká, že není na důchody,“ uvádí v rozhovoru pro PL.cz bývalý poslanec KSČM, záchranář Stanislav Mackovík. „Po roce 1989 se ČR stala druhořadou kolonií, kam se vyváží potraviny a výrobky v horší kvalitě. Náš průmysl byl cíleně likvidován z důvodu – aby naše výrobky na zahraničních trzích byly nahrazeny výrobky těch, kterým služby české pravice ve skutečnosti naslouchají. Proto je skoro jeden milion Čechů na hranici bíd.“

Pokud jde o prezidentské volby, lze říci, že naši spoluobčané rozhodli moudře? Nebo by Jiří Drahoš, viděno optikou dneška, byl lepším prezidentem? A jak vidíte Miloše Zemana? Je snad vlastizrádce?

Nikomu nepřísluší hodnotit moudrost či nemoudrost voličů. Voliči, byť jsou vystaveni pravicové masáži každý den, tak upřednostnili na funkci prezidenta M. Zemana, který není vyhraněný pravičák. Jiří Drahoš vystupoval a vystupuje stále jen jako prodloužený krk M. Kalouska. Drahoš několikrát ve vlastních výrociích dal jasně najevo, že pohrdá částí voličů. Drahoš je vyhraněný pravičák. Za absurdní hloupost považují nekonečné omílání frází o spojeneckých svazcích a podobných pravičáckých chimérách. Pokud jsme suverénní země, tak na prvním místě musí stát zájmy občanů ČR. Náš vstup do NATO se neuskutečnil na základě referenda. Do NATO se ČR dostala hlasováním našich pravicových zákonodárců. V NATO nejsme z vůle občanů na základě referenda. Západ nás v minulosti několikrát podrazil. Bylo to při mnichovské dohodě v roce 1938 nebo později. Ani v roce 1968 Západ neudělal nic, čím by se mohl později chlubit. Politický systém, kde je bída a chudoba považována za normální jev, tak takový systém je projevem politického terorismu.

Zeman není vlastizrádce kvůli tomu, že kritizuje blbost nazvanou „sankce proti Rusku“. Skuteční vlastizrádci jsou v tzv. demokratickém bloku. Těm totiž nevádí, že na těch nesmyslných sankcích traťi naše (údajně suverénní) ekonomika. Zeman se všemi jeho nedostatky a úlety se staví za obyčejný selský rozum, který těm de extra figurkám pravice schází. A hovoří o „nabourávání oficiálního výkladu kazy Skripal“ ze strany M. Zemana – to slušný člověk nemůže myslet vážně. Pokud by Západ tu kauzu neměl, tak by si ji musel vymyslet. Rusofobní idiocie v rámci NATO a EU připomíná svým rozsahem rusofobii šířenou hitlerovským Německem v letech třicátých a čtyřicátých minulého století. Západní „hodnoty“ vedou lidstvo k vojenské konfrontaci.

Parlamentní listy.cz

BLAHOPŘEJEME

V měsíci lednu oslaví neuvěřitelné jubilejní 90. narozeniny, dlouholetý předseda 25. ZO KSČM, aktivní člen MĚR a OV KSČM Kladno s. Jan HUML, soudruh Zdeněk JANOUSEK ze Zichovce oslaví jubilejní 85. narozeniny a soudružka Jaroslava Hesová, z Družce oslaví jubilej 70. narozeniny. OV KSČM všem jubilantům děkuje za jejich práci pro stranu, do dalších let přeje hlavně hodně zdraví, štěstí, osobní pohodu, spokojenost, životní optimizmus a jistotu.

ZPRAVODAJ OV KSČM Kladno: Adresa redakce: ul. Milady Horákové 497, Kladno 2, tel. 312 687 909, 312 687 656, 734 430 256, E-mail: kscm.kl@tiscali.cz, WEB: http://kladno.kscm.cz, MIČ 47 437 Nevyžádané příspěvky se nevracejí

Vzpomínky na mé předky 3 / Babiččini bratři /

Čas se žene jako lavina před kterou nikdo neuteče. Čím je člověk starší, tím rychleji čas letí a tím raději vzpomíná. Jsem poslední z rodiny, kdo ještě v paměti ožívuje vzpomínky našich rodinných předků. Minule jsem špatně počítala a ošidila jsem svoji babičku o jednoho bratra. Nebyli tři, ale čtyři - Josef, Karel, Rudolf a Ladislav.

Ze známek na pohlednicích se dozvídám, že v Americe už byl Josef v r. 1913 a Karel rovněž. Patrně odešli z domova, od rodičů, z bídy Rakouska - Uherska, kterou se snaží dnes mnozí bagatelizovat. Babiččin bratr Josef se stal mariňákem na zámořské lodi nebo na více lodích, patrně jako strojník. Obeplul mnoho zemí světa a domů posílal odevšad pohlednice. Na jedné z nich je válečná loď s dělem, na jehož hlavní sedí rozkořmo 10 námořních oficírů. Bratr Karel byl asi pěkné kvítko. Doma pracoval, jak se dříve říkalo, jako pingl v restauraci u Bílého beránka vedle kladenské radnice. Nejprve asi odjel do Německa, kde se i oženil a potom teprve vycestoval také do Ameriky. V roce 1914 už byl v Americe. Z vyprávění vím, jak se neustále Karlova žena, Němka, vyptávala rodičů Karla: " Copak asi dělá --- můj Kárl ???....." Cc dělal její Kárl v Americe !? Ač nerozvedený se v Americe znovu oženil. A kde se ten bigamista Karel v Americe uchytil ? Ve velkém hotelu Belmond v New Yorku jako lift boy.

O Rudlovi a Ládovi toho příliš nevím. Oba se asi vrátili, nevím kdy přesně. Jeden z nich měl domek v Brandýsku a žil sám. Byl až nepatřičně spořivý. Druhý po návratu z Ameriky bydlel u své sestry v podkrovní domku na Bressoně. Oba dva tito bratři se nedožili návštěvy své sestry Boženy, která se přijela na své sestry, do své vlasti, domoviny, podívat v roce 1976.

Pro milující rodiče není nic horšího než ztratit děti nenávratným rozloučením. Dnes je situace jiná. Děti cestují za prací dobrovolně a mohou se se svými blízkými, rodinou, přáteli, kdykoliv spojit, vidět se a slyšet se i přes půl zeměkoule. Takovou šanci naši předci neměli. Přesto žili v mnoha směrech spokojeněji a šťastněji. Tolik o bratřích mé babičky. Ač byl jeden z nich bigamista a jeden dokonce antisemita, přesto jsem na ně celkem hrdá, že se v té velké Americe nadobro neztratili a dokázali se tam prosadit.

Eva Dolejšová

Mami, promiň...

Musím se po letech omluvit svojí matce, abych ulevila svému svědomí. Abyste mi rozuměli, měla jsem se svojí matkou vždycky velmi dobrý vztah. Obdivovala jsem její obětavost, skromnost, dobrosrdečnost. Myslela vždycky nejprve na druhé, pak zase na ostatní – více než na sebe. Jenomže právě proto jsem si v dnešních dnech uvědomila, že jsem ji v jedné situaci těžce zklamala.

Tak někdy v osmdesátých letech propukla mezi lidem obecným taková mánie – sběratelství starých plechových reklam, různých smaltovaných nápisů. Lidé si je z recese umísťovali na dveře chat, v garážích nebo v hospodách či v pracovních šatnách. Tato „móda“ se nevyhla, bohužel, ani naší rodině. Manžel jednou přinesl domů smaltované kolečko, které umístil na vnitřní stranu dveří našeho záchodku. Byl na něm nápis „ZDE SE VYDÁVAJÍ JEN ALMUŽENKY“ a pod tím „SBOR PRO LÉČENÍ ŽEBROTY V HLAVNÍM MĚSTĚ PRAZE“. I když se mi to moc nelíbilo, umístění cedulky jsem nezabránila.

Nemyslela jsem si, že by se to mohlo někomu dotknout. Almůženky jsem nezabila, vyrůstala jsem sice brzy po válce, ale s žebračky, ani s almuženkami jsem se nesetkala.

Při jedné návštěvě u nás doma maminka nějak podezřele ztichla a na dotaz, co způsobilo změnu v její vždy usmívající se tváři, vyčetla nám tu cedulku. Potom začala: „Vy nevíte, jaké to je – vidět člověka prosícího o práci, žebračka, hladově dítě, člověka bez střechy nad hlavou.“ Vyprávěla, jak ji tatínek (můj děda) ukazoval přes Vltavu ve skalách díry, kde žili lidé, tehdejší bezdomovci. My jsme ji tenkrát vysvětlovali: „Mami, vždyť to už je přeci něco, co se už vrátilo nemůžeme, žijeme na konci 20. století. Slova jako almuženka, Armáda spásy, chudobinec – to přeci patří minulosti, tak jako například valcha, louče, inkoust ve škole...“

V poslední době jsem si na tu příhodu často vzpomínala. Situace, kdy máme tolik lidí bez práce, případy, že rodina nemá na obědy pro děti, spousty bezdomovců. Špatně placená práce a růst cen potravin a energií nutí lidi brát si půjčky a ještě hlouběji upadat do těžké situace a současně nahrávat vymahačům a exekutorům.

Pídlila jsem se na internetu, co lze najít pod heslem „almůženka“. Je tam uvedena důvodová zpráva k návrhu zákona o plácení dovolené ze dne 22. února 1950.

Z této zprávy cituji: „Za dobu předmnichovské republiky v řadě měst považovali bývalí mocipáni za sociální nymfoženost i to, že dovolili sociálně nejslabším, přestářlým nebo prácně neschopným žebrať. Přitom jim k žebrační vyhradili jenom určitý den v týdnu. Žebrať však mohli jen ti, kterým to bylo městskou radou dovoleno. Ostatním byla i žebrotka zakázána. Máme řadu důkazů o tom, jak v mnohých místech spekulovali se žebrotou.“

V řadě měst byly zavedeny tzv. ALMUŽENKY. Tyto almuženy byly prodávány obecním úřadem, a tak pracující, kterému po celoživotní dřině zbyla žebračká hůl, dostal jako almužnu při žebrotě ne peníz, nýbrž almuženku,

se kterou pak museli jít na obecní úřad, kde mu byla směněna za peníze. Almůženky byly směňovány však jen těm, kterým bylo dovoleno žebrať, a ostatní vydané žebračenký propadly ve prospěch obecní pokladny.

Ve zprávě se dále píše: „Tyto kdysi tak tragické a tak žalující skutečnosti jsou dnes pro nás již jen chmurnými vzpomínkami, patřít u nás dávno a nenávratně minulosti. Budme proto šťastni, že díky naší lidově-demokratické republice nemáme a nebudeme mít nezaměstnaných a žebračků...“ Tolik ze zprávy z roku 1950.

Uplynulo 68 let a to, s čím bylo nenávratně skončováno, se znovu navrátilo, lide český!

Svoji matce se tímto hluboce omlouvám. Jenomže současná situace by ji mrzela mnohem více než ta zpropadená cedulka. Neuklidnila by ji ani skutečnost, že „díky“ církevním restitucím bude v tomto směru o lidi postaráno. Dávám jí dneška plně za pravdu.

Mami, ještě jednou promiň. Ale co bude dál? Můžeme to tak nechat? Kvůli svým dětem, kvůli vnoučatům?

Autorka neznámá Zdroj: Internet